

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Του Νέγρου **RUDOLPH FISHER**

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΚΥΝΘΙΑ ΕΙΝ' ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ

(Ο Ροδόλφος Φίσερ, συγγραφέας του παρόντος, είνε νέγρος και ανήκει ερσιοικόγενείαν της Ζαμάϊκας, έχορσιανισθείσαν από πολλών ετών. Διπλωματούχος της 'Ιατρικής Σχολής τών πανεπιστημίων Μπράουν και Χάουαρδ, διακρίθηκε επίσης και ως διηγηματογράφος και μυθιστοριογράφος).

Γιά πρώτη φορά στη ζωή της, ή φτωχή δεσποινίς Κυνθία άκουγε τώρα κάποιον να τή φωνάζη «μαντάμ»!

Μόλις είχε κατεβή απ' τόν τράινο, ύστερα από πολύωρο ταξίδι, και στεκόταν στην απόβαθρα του τεραστίου σταθμού της Νέας Υόρκης, ξαλιωμένη, ξαφνιασμένη απ' τήν Ιλιγγιώδη κίνησι γύρω της...

«Έρχοταν απ' τό μακρυνό χωριό της Χάρλεμ... Ήθελε να δη τόν αγαπημένο άνεψιό της Δαυίδ, «φοιτητή της 'Ιατρικής» στο πρώτωοσιανικό πανεπιστήμιο... Κι' έχοντας τώρα πλάι της τή μεγάλη κι' όγκώδη βαλίτσα της, ή δύστυχη γεροντοκόρη, άκουσε έναν μικρό λουστράκο να τής λέη:

— Νά σηκώσω τή βαλίτσα σας, μαντάμ;

«Μαντάμ»!... Τό συμπαθητικό μά σταφιδιασμένο πρόσωπο της γυναικούλας έλαμψε άστραπταία από κάποια μακρυνή νοσταλγία... Κάτι τό περασμένο και νεκρό ζωνάνεψε γιά μιá στιγμή μέσα της, κ' ή καρδιά της σκίρτησε και πόνεσε...

— Δέν είμαι μαντάμ! έλεπε μέ ξαφνική τραχύτητα φωνής. «Δεσποινίς Κυνθία» μέ λέν!

«Άμέσως όμως, ό άγριεμός της ήμέρεψε... Κύτταξε στά μάτια τόν έξυπνο και οβέλο «πιτσιρικό», ό όποιος τήν κυτούσε μέ στόμα ανοιχτό, και ξανάπε γλυκά:

— Πάρτην, παιδί μου... Είνε βαρεία, όμως!... Θά μπορέσης έού να τή σηκώσης;

Ο λουστράκος ένοιωσε τήν άπαγγεσματική αξιοπρέπεια του, να «βγεται»... Χαμογέλασε άγέραχα... Κι' άρπάζοντας τή βαλίτσα τήν τοποθέτησε στερεά στον ώμο του...

— Έλάτε κοντά μου! έλεπε ύστερα στήν όριμη γυναικα, άποφeyόντας φρόνιμα να τήν προσφωνήση «μαντάμ» ή δεσποινίδα. Πρέπει να βγούμε τώρα έξω απ' τό σταθμό, γιά να βρτή και κανένα ταξί!...

πιδοκιμαστικά, ό λουστράκος.

— Έτσι δέν είνε; έξακολούθησε θριαμβευτικά ή γυναικούλα. Λοιπόν, έδώ και δυό χρόνια, βοήθησε ό Παντοδύναμος ναχω πολλές δουλειές: Ξενοκεντούσα... Ξενοσιδέρανα!... Περίσσευαν λεπτά... Κι' έτσι, έστειλα τόν άνηψιούλη μου έδώ, να σπουδάση γιατρός, σύμφωνα μέ τή μανία μου!

— Κα!... σπουδάσε; ρώτησε ό λουστράκος, κουρασμένος πεία και μισολαχανιασμένος.

— Είσαι άνήξερος έού, σου είπα! άπάντησε μ' έμβριθές ύφος ή γεροντοκόρη. Βγαίνουν ποτέ γιατροί οί ζοιτηταί, μέσα σε δυό χρόνια μονάχα!... Όχι, βέβαια!... Μά ό Δαυίδ μου, άν και δέν πήρε δίπλωμα ακόμα, ώστόσο άρχισε κιόλας να βγάη υπόλκια λεπτά μέ τή μισογιατρική του!... Νά από πέρσει έχει ποτό μου στέλνε έπιταγές!... Και τί έπιταγές!... Όλες από εκατό δολλάρια ή καθεμιά, και μπόλικες μάλιστα!... Άς έχει τήν ευχή μου, τό καλό μου άγοράκι! Άρκετά μέ άνακοφίσει, γιά όσα στερήθηκα γιά τό χατήρι του!... Και τώρα, μουστειλε και τά ναύλα, νάρβα να τόν καμαρώσω!

«Έφτασαν πεία στήν έξοδο του σταθμού... Ο λουστράκος φώναξε ένα ταξί, τοποθέτησε τή γυναικούλα και τή βαλίτσα τής μέσα, και πήρε γιά άμοιβή ένα δολλάριο κι' ένα μητρικό φιλι στα άχτίνεστα μαλλιά του...

Ο σφάερ πάλι, πήρε ένα χαρτάκι μέ τή διεύθυνσι της κατοικίας του Δαυίδ. Τό ταξί ξεκίνησε θορυβωδέστατα μέσα στους δρόμους της μεγαλουπόλεως... Καί σε είκοσι λεπτά τής ώρας, σταμάτησε μπρός σ' ένα κομψό σπιτάκι μιās κáπως άπόμυρης συνοικίας...

Στό κατώφλι της πόρτας, περίμενε μέ λαχτάρα ένας έφηβος ώρατος, ψηλόκορμος, δυνατός, κομψότατα τυμενός... Έβγαλε μιá φάνη χαρούμενη, μόλις είδε τήν αγαθή γυναικα να κατεβαίνει ξαλιωμένη απ' τό ταξί... Έκείνη τόν μιμήθηκε...

— Άγόρι μου! ξεφώνισε.

— Θεία μου! άπάντησε εκέινος.

Και σφίχτηκαν άμοιβαία σ' ένα θερμό άγκάλιασμα, διακρύζοντας απ' τή συγκίνησι τους...

«Άρχισαν να διασχίζουν τόν άχανή σταθμό, τίς άχανείς άποβάθρες του, τίς άχανείς αίθουσές άναμονής... Μυρμηκοφυλά από τά διδύματα, ύπαλλήλους τών τράινων, άχθοφόρους γύρω... Σφύριγματα και μαουβρες τράινων... Κοσμοχαλασία... Πανδαιμόνιο...

«Η δεσποινίς Κυνθία φράαξε... Τό χάος αυτό της κήσεως και του θορύβου, τής προξενούσε Ιλιγγυο... Ξένη κι' άνήξερη μέσα σε τόσους ξένους, φοβήθηκε. Τάχυνε τό θήμα της, πλησίασε τόν μικρό κι' άρχισε να περπατά πλάι του...

— Τόν ξέρεις τόν άνηψιό μου τόν Δαυίδ; ρώτησε σε μιá στιγμή τόν λουστράκο, νοιώθοντας τήν άνάγκη να πή κάτι, νοιώθοντας τήν άνάγκη μιās όποιασδήποτε συντροφιάς μέσα στη θορυβώδη εκείνη άπομώνασι της.

— Όχι!... Δέν τόν ξέρω!... «Έναν Δαυίδ πού ξέρω, πουλάει φιστίκια στο καρποστάκι! άποκρίθηκε μέ σοβαρή άφέλεια ό μικρός.

— Μπα!... Δέν είν' αυτός! Ξανάπε μέ καμαρί εκέινη. Ο άνηψιός μου έμένα, είνε φοιτητής!... Δυό χρόνια έχει πού λείπει απ' τό χωριό μας, από κοντά μου... Έγώ, ξέρεις, τόν έχω άναθρέψει σαν παιδί μου!... Είνε υιοιός της άδερφής μου και τόν άφησαν μικρούλη κι' όρφανόν στα χέρια μου.

Ο μικρός περιωριζόταν να διασχίξη κοιμιστικά τόν δρόμο του πρός τήν έξοδο του σταθμού και ν' άκούη δίχως να μιλήη... «Όσο γιά τήν καλή κι' άφελή γεροντοκόρη, εκείνη εξακολουθούσε τή φλυαρία της.

— Έμεινα, ξέρεις, άνύπαντη, γιά να τό αναθρέψω... Ξενοδούλευα γιά χάρη του... Δέν δέχτηκα μερικους γιατρούς πού μέ ζήτησαν, γιατί οί μοχθηροί αυτοί δέν ήθελαν στο σπιτι ένα έξομο μαρμό!... Τί τους πείραζε αυτούς ό καυμένος μου ό Δαυίδ!...

— Ναι, να!... Τί τους πείραζε αυτούς; άποφάσισε επί τέλους να πή

Δυό μέρες άργότερα, κατά τό βρόδου, και σ' ένα μεγαλό πρέπες θέατρο της Νέας Υόρκης...

Σε δυό καθισματα της πρώτης σειράς, «διακεκριμένη θέσις», κάθονταν: πλάι—πλάι ό Δαυίδ—όπέρκομος στο φράκο του— κι' ή θεία του τυμενή μέ άπλό,μα πανάκριβο,φουστάν!...

Δυό μέρες τώρα, κή σαν μέσα σ' ένειρο... Δέν πιστεύει στα μάτια της, όσο βλέπει τήν πολυτελή ζωή και τά τρελλά έξοδα του λατρευτού άνηψιού της!... Κι' ό ίδιος ζή μεγαλοπρεπέστατα και γιά τό χατήρι της καλής του θεας εροδεύει' χορήματα άουλόγιοντα: Τής κάνει άπλά μέ δαπανηρά φορέματα, όλο μέ αυτοκίνητο τήν τριγυρίζει στα δέξιοθέατα, ό κόσμος φαίνεται σαν να τόν ξέρη καλά, κι' όλοι παντού του δείχνουν μιá ιδιαίτερη εκτίμησι...

Κι' είνε ακόμα φοιτητής! σέπεται διαρκώς ή φτωχή «δεσποινίς Κυνθία» Φαντάσου τί μεγαλεία θάχη τό μαρμό μου, όταν θά γίνη και γιατρός!

«Άπόψε, τή φέρνει στο θέατρο... Γιά πρώτη φορά στη ζωή της μπαίνει στο «όνειρεμένο» θέατρο ή στερημένη γεροντοκόρη... Πολλά βέβαια έχει άκούσει, γι' αυτό... Έχουν έρθει και στο χωριό της μικροβλασιον. Ποτέ όμως δέν εζόδεψε λίγα σέντις γιά τό εισιτήριο, γιατί ό Δαυίδ της χρειαζόταν βιβλία, έξοδα σχολείου, ρούχα, παπούτσια, φαγητό. καλό και δυναμιατικό!...

Και τάβγαζε τόσο ύσκολα τά λεπτά, ή καυμένη...

«Η πελώρια βελουδινη αδαία άνογει.

«Η δεσποινίς Κυνθία καρφώνει τά θαμπά μάτια της, μέ δίψα στη σκηνή... Ξωτικά μπαλλέτα χορεύουν εκεί πάνω, κολυμπώντας σε πέπλους άχνοός, σε τούλια, σε πολύχρωμα λου-

ΕΝΑ ΠΟΛΥ ΓΙΜΟ ΔΡΟΠΟ

Έκτός τών άλλων της εκλεκτών εκδόσεων ή διεύθυνσις του «Μπουκέτου» άπεράσισε να προσφέρη στους άναγνώστας της—δωρεάν σχεδόν—και τό πρίσιμον άριστούγημα του Πολ. Φεβάλ «Ο Κατεπών Φάντασμα», τόμον όγκώδη έξ 610 ηελίδων!

«Ο Κατεπών Φάντασμα» διανέμεται μόνον εις τά γραφεία μας, μέ 4 δελτία του «Μπουκέτου» και 20 δραχμάς.

Όσοι εκ τών επαχθίων έπιθυμούν να άποκτήσουν τό άριστούγημα αυτό, πρέπει να μās άποστέλουν 4 έπίσης δελτία και 23 δραχμάς, και τό βιβλιον θά τους ταχυδρομηται άμέσως εις τήν διεύθυνσιν των.

λούδια και μεταξωτά... Μεγαλοπρεπείς βασιληάδες πανέμορφες χρυσουτυμένες βασιλίτσες, σκλάβες και σκλάβοι φανταχτεροί, πάνε κι' έρχονται διαρκώς...

Μιλούν, φωνάζουν, χορεύουν, χειρονομούν... Μεθυσμένη απ' τη γοητεία ή δεοπιστία Κυνθία, βλέπει δίχως ν' ακούσι: "Έχει βυθιστή σ' έκτασι! Ξαφνικά, βλέπει τον Δαυίδ της άπάνω στη σκηνή, κι' άνάμεσα σ' ένα δνειρώδες μαλλάττο!... Σκιρτάει, κυττάει πλάι της, μιά δ αγαπημένη άνηπιστή της λείπει από κοντά της!... Ξανακυττάει έξαλλη, λαχταρισμένη, στη σκηνή, κι' ο Δαυίδ τραγουδάει σάν άηδόνι τώρα, μέσα στη νεκρική σιγαλιά του κολοσιαίου θεάτρου!!!

Κι' όταν τελειώνη τó ύπέροχο, σαχνηευτικό τραγούδι του, δλόκληρο τó θέατρο τραντάζεται άπ' τά χειροκροτήματα, και βουνά από άνωθόεμες σκεπάζουν τή σκηνή!!!

"Η δύστυχη γεροντοκόρη λαχινιάζει: Τι σημαίνουν όλα αυτά!!

"Ο Δαυίδ χαμογελάσας, προχωρεί στη σκηνή ύποκλίνεται στό έξαλλό πλήθος, και φωνάζει δυνατά: —Σας εδνωγώμόν, κυρίες και κύριοι... Είμαι εδτυχής...

"Η έκδηλώσεις σας ή ένθουσιώδεις, με γεμιζουν άπό συγκίνηση!... Μοδ έπιτρέπετε όμως, κάτι!... Μοδ έπιτρέπετε νά εκφράσω την εδνωγώμοσή μου, στη μόνη δημιουργία, στη μόνη αίτια τών τούσων θριάμβων μου ως τώρα;... Βρίσκειται άνάμεσα μας, λέγεται δεοπιστινίς Κυνθία, εινε θεία μου, χρσίμισε για μήτερα μου, καί... τή ραίονε με τó λουλούδια Σας, τή στιγμή αήτ;!

Κι' ένδ δλος ο κόσμος χειροκροτεί δαιμονισμένα, ο Δαυίδ δακρυμόνος σκύβει, μαζεύει μιά άγκαλιά άπό λουλούδια, και ραίνει με αήτ τή αγαθή γεροντοκόρη, ή όποία...

"Η όποία έξαλλη άπό εδτυχία, γλωμή άπ' τή συγκίνηση της, νομίζοντας πώς βλέπει δνειρο μαγευτικό, ψιθυρίζει άνωσκέπαστη:

— "Όστε εινε καλλιτέχνης, ο Δαυίδ μου!... "Όστε ψέματα μοδύγραφε, πώς εινε φοιτητής!

Και εξαπλώνεται κάτω λιπόθυμη!...

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Η ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ ΤΩΝ ΛΙΟΝΤΑΡΩΝ

Θά γνωρίζετε βέβαια τήν περίφημη ιστορία του "Άνδροκλή και του λιονταριού του.

Φαίνεται λοιπόν ότι ή ιστορία αήτ δέν εινε διόλου φανταστική κι' ότι τά λιοντάρια μπορούν σ' άλήθεια νά συνδεθούν με φίλα με τούς ανθρώπους και νά τούς ακολουθούν πιστά και άφωσι ώμεσα σάν σκυλάκια.

"Ένας θηριοδαμαστής στό Παρίσι, κάνει συχνά τόν περιπάτον του στούς δρόμους τής πρωτεύουσας, ακολουθούμενος άπό μιά νεαρή λέαινα πού τήν έχει δεμένη μ' ένα λουρί.

Στό Μαρόκο πάλι, σ' ένα άπομακρυσμένο φυλάκιο, ένας Γάλλος λοχίας είχε ένα λιοντάρι πού τó είχε μεγαλώσει άπό μαρό με τó μπιμπερόν. "Όλος ο κόσμος τó γνώριζε και κανένας δέν τó φοβόταν. Μιά μέρα όμως πήγε στό φυλάκιο ένας νέος λοχαγός. Μόλις είδε τó θηρίο έγινε έξω φρενών και άπήτησε άπό τόν λοχία νά τó άπομακρύνη με κάθε τρόπο άπό τόν στρατώνα. "Ό λοχίας λοιπόν ανέβηκε στόποδήλατο και πήνε μαζί του και τó λιοντάρι, ή πού ηηδούσε κοντά του, σάν τρελλάδ, ένθουσιασμένο πού βγαίονε περίπατο. "Ό λοχίας πήγε δύο μακρότερα μπορούσε μένος στό δάσος και εκεί τά κατάφερε ώστε μιά στιγμή νά τόν χάση τó λιοντάρι του άπό τά μάτια του. "Έπειτα άρχισε νά τρέχη με δηλ του τή δύναμη και γόρισε στό στρατόνα με τήν έλλιπα πώς τó λιοντάρι δέν θά έβρισκε τó δρόμο του. Τι είχε όμως μόλις έφθασε στό στρατόνα; Τό λιοντάρι του, εξαπλωμένο μπρός στην πόρτα του κοιτώνος του, πού τόν περίμενε σάν ένα πιστό σκυλί. "Ένοείται ότι μπροστά σέ τόση άφωσιση εξαλάκωσε ή καρδιά τού άδοστρου λοχαγού και έπέτρεψε στόν λοχία νά κρατησθό λιοντάρι του.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Ο Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΤΑ... ΦΑΣΟΛΙΑ!

Ξέρετε ποιά ήταν τó αγαπημένο φαγητό του Μεγάλου "Αλεξάνδρου; Τά φασόλια λόπια, μαγειρεμένα με τó λάδι. Σχετικώς ο χρονογράφος δ' "Αθήναιος, αναφέρει πώς ο μέγας κατακτητής είχε πάρει μαζί του άπό τήν Μακεδονία ένα μάγειρο πού τόν άκολουθούσε σ' όλες του τής έκστρατείες και τού μαγειρευε τ' αγαπημένο του φαγητό. "Η ώφαία Ρωζάνη, ή σύζυγος του, ξετρελλαίνονταν κι' αήτ για τά λόπια φασόλια.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

"Ο άνθρωπος πού κατεδίκασε τόν "Όσκάρ Ουάιλντ. "Ο λόρδος Κάρζον και ή μνησικακία του κατά τού ποιητού. "Η τύχη ενός βιβλίου. "Από τά χέρια του Βερλαίν στό Μπαρτού. "Η Ζύπ και ή κόρη της. "Ο Ρονύ και τó "όρεκτικό τής έργασίας". Τό κόκκινο πανί του ταύρου κλπ. κλπ.

"Ο Άγγλος αρχιδικαστής λόρδος Κάρζον, ο όποιος πέθανε πρό ήμερών, σέ ήλικία 81 ετών, ήταν ο περιφημος δικηγόρος τής κατηγορίας κατά τήν ιστορική πλέον στό χρονικά τής φιλολογίας δίκη του "Άγγλου ποιητού "Όσκάρ Ουάιλντ.

"Ο Κάρζον άπήγε τόσο δαιμούς στίς κατηγορίες του έναντίον του ποιητού, ώστε έμεινε γνωστός ως «ο άνθρωπος πού καταδίκασε τόν "Όσκάρ Ουάιλντ». Ποτέ δέ δέν μετανόησε γι' αήτο, γιατί ως τις τελευταίες ήμέρες τής ζωής του εξακολουθούσε νά θεωρεί τόν Ουάιλντ άσιο τής τιμωρίας αήτ του έπιβλήθη.

"Ο Κάρζον συγκέντρωσε με πάθος όλα τά περιοδικά, τά βιβλία και τις ερ μερίδες πού έγραφαν για τήν περίφημη αήτ ύπόθεσι κι' έλεγε υνά:

— Χωρίς αήτ τήν καταραμένη δίκη, ο κόσμος θά είχε πάψει πρό πολλού νά μιλά για τόν Ουάιλντ...

Και ίσως νά μην είχε άδικο...

"Ο δολοφονηθείς Γάλλος πολιτικός Λουδοβίκος Μπαρτού, ο όποιος ως γνωστόν ήταν περίφημος φιλοφίλος, ευχαριστίον εξαίρετικά δταν εύρισκε κι' άγόραζε στό παλαιοβιβλιοπωλεία του Παρισιού βιβλία νέων ποιητών, πού άργότερα έγιναν διάσημοι, με ιδιοχείρους άφιρώσεις των σέ παλαιότερους ένδόξους ποιητάς. "Έτσι του έπεσε κάποτε στό χέριο μιά άπό τις πρώτες ποιητικές συλλογές τού διασηπού συγχρόνου Γάλλου ποιητού "Ανρ ντε Ρενιέ, άφιρωμένη «εις ένδειξιν άπειρου θαυμασμού» στόν Παύ Βερλαίν.

"Ο Μπαρτού, ο όποιος συνεδέετο στενά με τόν "Ανρ ντε Ρενιέ, τού άνεκώσιωσ τó εύρημά του. "Ο ποιητής πήρε τότε τó βιβλίο, έμεινε μερικάς στιγμές δνειροπόλος πάνω άπ' τή σελίδα στην όποια είχε γραμει τήν άφιρώσι του προς τόν Βερλαίν κι' έγραψε άπό κάτω τó εξής τετραστιχο :

Βιβλίο μου, ήσουν τυχερό, άφοδ άπό τά χέρια ενός μεγάλου ποιητού έπήγες στη βιβλιοθήκη του άγαπημένου φίλου μου Μπαρτού.

"Η τελευταίως άποθανούσα, εις πολύ προχωρημένη ήλικία, Γάλλισ μυθιστοριογράφος Ζύπ είχε μαλλώνσει με τήν κόρη της, λόγω του γάμου της, τόν όποιο δέν ένέκρινε και είχε νά τήν δη πολλά χρόνια.

"Όταν, λοιπόν, ή Ζύπ βρισκόταν στό τελευταία της, οι φίλοι της τήν συμβούλευσαν νά συμπιλωθή με τήν κόρη της και τής έλεγον:

— Γιατί δέν θέλετε νά τήν ξαναϊδίητε τώρα; "Όλα έχουν ένα τέλος σ' αήτ τόν κόσμο, άκόμα και τά μιση... Δέν νομίζετε πώς

εινε πειά καιρός νά συμπιλωθή με τήν κόρη σας ;...

Τότε ή Ζύπ άπάντησε άμετάπειστη :

— Είμαι πειά πολύ γοη γιά νά νάνο καινούργιες γνωριμίες!...

"Η άλήθεια όμως εινε ότι λίγες ώρες πρό του θανάτου της ή Ζύπ έκάλωσε τήν κόρη της κοντά της και συμπιλωθήκε μαζί της.

"Ο διάσημος Γάλλος συγγραφέας Ζ.—Η. Ρονύ, ο πρεσβύτερος, άφ. χίζει κάθε πρωί τήν έργασία του γράφοντας πενήντα στίχους, μολονάτι δέν εινε καθόλου ποιητής.

Τους στίχους αήτους τούς ρίχνει κατόπιν στό καλάθι του. Τότε—θά ρωτήσατε—γιατί τούς γράφει; "Απλούστατα, γιά νά τού φέρονται κέφι γιά δουλειά. Εινε, όπως λέει ο ίδιος, τó "όρεκτικό τής έργασίας» του.

"Ο Ρονύ, επίσης, όταν ταξιδεύη, παίρνει πάντα μαζί του ένα κομ. μιάτι κόκκινο πανί, τó όποιο βάζει επάνω στό τραπέζι του πριν άρχισή νά γράφη.

Κάποιοι, λοιπόν, φίλος του, ξαφνιασμένος γιά τήν ιδιοτροπία του αήτ, τόν ρώτησε μιά μέρα τί τού χρειαζόταν τó πανί ότό.

— "Απλούστατα, άπάντησε ο Ρονύ, τó κόκκινο πανί έξασκει σέ μένα τήν ίδια επίδρασι πού έξασκει αή στούς ταύρους. Μ' έρεθίζει και πέφτω με τó μούτρα στη δουλειά!

"Όσκάρ Ουάιλντ